

Prekentekest: Matt 23,37-39

Jerusalem, Jerusalem, du som slår profetene i hjel og steiner dem som er sendt til deg! Hvor ofte ville jeg ikke samle barna dine som en høne samler kyllingene under vingene sine. Men dere ville ikke. Så hør: Huset deres blir forlatt og legges øde! For jeg sier dere: Fra nå av skal dere ikke se meg før dere sier: 'Velsignet er han som kommer i Herrens navn!'

Slik lyder det hellige evangelium.

En kjærlighetshistorie

Jeg er sikker på at det er mange her som minst én gang har vært forelska. Noen ganger fører forelskelse til at to finner hverandre. Andre ganger går det ikke slik.

I prekenen i dag skal jeg fortelle en kjærlighetshistorie. Den er dels en lykkelig kjærlighetshistorie som absolutt ender bra, men den er også på en måte en ulykkelig kjærlighetshistorie om to som lengter inderlig etter hverandre og som til tross for lengsel aldri finner fram til hverandre selv om de har vært så veldig, veldig nærme.

Vi kjenner fra eventyrene innledningen: «Det var en gang», og vi kjenner avslutningen: «Så levde de lykkelig alle sine dager». Målet for kjærligheten er jo å leve nær hverandre og oppleve at man er en enhet, og at denne enhet gir lykke, varig lykke. Så er det selvsagt mye mer, men kjærligheten handler også om gjensidig forpliktelse og troskap. At man gjennom hele forlovelsestiden er trofast mot den man elsker, lærer hverandre å kjenne og sier gode, rosende ord.

Den kjærlighetshistorien jeg tenkte å fortelle, handler om kjærligheten mellom Gud og mennesker. Den er lykkelig der mennesker og Gud finner hverandre. Den er ulykkelig der mennesker og Gud ikke finner hverandre. Og lengselen etter Gud kan faktisk ha mye til felles med kjærlighetssorg. Det ser ut til at lengselen etter Gud er lagt ned i oss mennesker.

Den gode kjærlighet

I Det gamle testamentet har vi ei bok som heter Klagesangene. Helt fra virkelig gammel tid av har mennesker klaget sin nød til Gud. Det gjenspeiles i Klagesangene, men også Salmenes bok og flere steder i Det gamle testamentet, fremfor alt i poetisk litteratur.

Mennesker roper på Gud i sin nød med sårhet og spørsmål: «Hvor lenge, Herre? Vil du glemme meg for alltid? Hvor lenge vil du skjule ansiktet for meg?» Sal 13,2. Eller fra Salme 44: «Hvorfor skjuler du ditt ansikt, hvorfor glemmer du vår nød og vår trengsel?» Sal 44,25. Sterkest uttrykkes savnet av Guds nærvær i Salme 22: «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg? Hvorfor er du så langt borte når jeg trenger hjelp og skriker ut min nød?» Sal 22,2.

I denne klage tradisjonen har mennesker til alle tiden funnet gjenklang med noe i sitt eget indre. Det vil være tider i manges liv der Gud kjennes fjern. Kanskje har vi gitt klagen for lite rom i vår tid? Kanskje er det mange som heller bærer savnet i seg og vender seg en annen vei bort i stedet for å oppsøke Gud med sin nød og klage?

Fordelen med å klage sin nød til Gud, er at Gud faktisk hører etter og at Gud kan skape forandring. Eksempler på dette ser vi tydelig i Salmenes bok, slik som i Salme 13 som vi hørte begynte med klage. Den slutter med: «Jeg vil synge for Herren, for han har gjort godt mot meg.» Sal 13,6b.

Men hvordan kan dette skje? Kan virkelig en ulykkelig kjærlighetshistorie ende opp med en lykkelig slutt, noe ala «så levde de lykkelig alle sine dager»? – og kan dette virkelig skje for oss og i vår tid?

Gud lar seg finne

Jo, alle som jobber med å bringe sammen to parter vet at skal de to bringes sammen så må man lytte til begge. Og det som noen ikke vet, eller kanskje har glemte og ikke tenker på, er at den Gud som for noen kan kjennes fjern og langt borte, han har også sin versjon av den samme kjærlighetsfortellingen. Også Guds versjon står i Bibelen.

I den bibelteksten som først ble lest i dag, har vi hørt fra profeten Jesaja om israelsfolkets klage, men så hørte vi også Guds versjon som svar på klagen: «Jeg hadde svar til dem som ikke spurte, jeg var å finne for dem som ikke søkte meg. Jeg sa: 'Her er jeg! Her er jeg!' til et folkeslag som ikke kalte på mitt navn. Hele dagen rakte jeg hendene ut til et trassig folk som gikk fram etter sine egne tanker på veier som ikke var gode.» Jes 65,1-2.

Og i prekenteksten for i dag taler Jesus på Guds vegne når han sier til det samme folket flere hundre år senere: «Jerusalem, Jerusalem, du som slår profetene i hjel og steiner dem som er sendt til deg! Hvor ofte ville jeg ikke samle barna dine som en høne samler kyllingene under vingene sine. Men dere ville ikke.»

Med andre ord. Mange mennesker leter og søker etter Gud og synes Gud er fjern og langt borte. Og på den andre siden søker Gud etter bortkomne mennesker som han elsker med en inderlig oppriktig kjærlighet, til tross for menneskers feil og mangler og enda til fiendtlighet og onde gjerninger. Det var slik den gang med israelsfolket, og er det ikke slik i verden den dag i dag? Og kan vi gjøre noe med det! Kan du og jeg være som en Kirsten-giftekniv og bringe sammen de to som vi vet bærer i seg den samme lengsel etter å møtes, å forenes?

Ord og sakrament

Faktisk har vi her hos oss og i kirkens gudstjenester en rik og lang tradisjon for å

føre mennesker og Gud sammen. Det startet ved at vi ble født på ny av vann og Ånd, for slik omtales dåpen av Jesus som en fødsel – en ny fødsel til et nytt liv sammen med Gud. Jesus ga befaling om å gjøre til disipler og lære de døpte å holde alt det som Jesus har pålagt dem. Så har dåpen og opplæringen et mektig løfte i seg. I dåpsbefalingen avsluttet Jesus med ordene: «Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende.» Matt 28,20.

Det som startet der så nært og godt for alle, ble for noen senere til at en gikk sine egne veier. Jeg sa i starten av prekenen at den kjærlighetshistorien jeg skulle fortelle dels ender lykkelig og bra, og dels ender uten at de to finner hverandre. Dette er livets store drama, og vi har alle en rolle å spille i dette, vårt livs rolle.

Bibelen er rik på bilder og metaforer. Menigheten som brud og Guds Sønn som brudgom er en måte å fortelle om to parter som en gang skal forenes for evig og alltid. Foreningen hører evigheten til, forlovelsen hører tiden til, men det er nå vi knyttes sammen for tid og evighet i troen på Jesus. Nå er tiden for å vise troskap, lære Gud og Herren Jesus Kristus bedre å kjenne, og si gode, rosende ord til og om han som ga sitt liv til soning for våre synder, han som faktisk har betalt med lidelse og død for å kjøpe oss fri til å være sammen i himmelen for evig.

Som menighet skal vi bidra til å forene det enkelte mennesket og Gud. Nøkkelen til å leve sammen med Jesus finner vi i kirkens rom, i det gudstjenestefeirende fellesskapet ved å ta det i bruk, for her får vi del i de midler som Gud gir sin nåde gjennom – og denne nåden er nødvendig for livet med Gud.

I denne gudstjenesten er det nattverd. Når man kommer fram til nattverd får man først et brød, egentlig et ugjæret oblat, og med ord som sier at dette er kroppen til Jesus. Dernest får vi i et lite beger, og med ord som sier noe om at dette er blodet til Jesus. I nattverden forenes Jesus og det offeret han ga til soning for våre synder med hver og én av oss som kommer fram til nattverd. Det er et sakrament, en hellig handling – innstiftet av Jesus selv. Vi skjønner at nattverden er ikke premie for de ekstra prektige, men tvert imot nåde for syndere som vender om, tilgivelse for alle som trenger Jesus – fordi vi erkjenner at vi ikke har holdt alt det Jesus har befalt oss å holde, de ting vi kanskje tenkte på da vi sa i fellesskap syndsbekjennelsen i starten av denne gudstjenesten.

Så håper jeg at hver og én forstår at Gud lengter inderlig etter fellesskap med sin kjæreste skapning som er ethvert menneske han har skapt. Og hvis du kjenner lengsel etter Gud, så er dette stedet å tilbringe høstens søndager den drøye timen en gudstjeneste varer. Måtte Gud skape en trang til å oppleve mer av Guds nærvær i oss alle.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.